

Sygn. akt VIII U 746/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka
Protokolant:	Ewa Grychtol

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2017 r. w Gliwicach

sprawy J. S. (S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wypłatę wyrównania

na skutek odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 22 marca 2017 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje J. S. prawo do wyrównania renty za okres od 9 września 2016 roku do 31 stycznia 2017 roku.

(-) SSO Teresa Kalinka

Sygn. 8VIII U 746/ 17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 marca 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu J. S. prawa do wyrównania renty powołując na uzasadnienie swojego stanowiska treść artykułu ust. 133 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Organ rentowy stwierdził że wniosek o ponowne przeliczenie świadczenia został złożony w dniu 6 lutego 2017 roku i świadczenie zostało przeliczone od miesiąca, w którym złożono wniosek, wobec czego brak jest podstaw do przeliczenia od daty przyznania prawa do świadczenia.

Ubezpieczony w odwołaniu domagał się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez wypłatę wyrównania świadczenia rentowego za okres od 9 września 2016 roku do 31 stycznia 2017 roku. Stwierdził, w że organ rentowy popełnił błąd rozpatrując pierwotny wniosek o przyznanie świadczenia. Od tego czasu nie upłynął ustawowy termin trzech lat Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji. Na uzasadnienie swojego stanowiska przytoczył treść art. 133 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 10 ust. 1 pkt 4. § 22 ust. 1 i § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki

Spółecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe,. Organ rentowy wskazał, że ubezpieczony we wrześniu 2016 roku wystąpił z wnioskiem o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. We wniosku zaznaczył że wnosi o przyjęcie do ustalenia podstawy wymiaru renty dochodu stanowiącego podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia k w okresie dziesięciu kolejnych lat kalendarzowych wybranych z ostatnich dwudziestu lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek, albo na podstawie przedłożonych dokumentów o wybranie najkorzystniejszego wariantu. Do wniosku o rentę ubezpieczony przedłożył jedynie zaświadczenie o zatrudnieniu wynagrodzeniu za okres od 2011 do 2016 roku wystawione dnia 9 września 2016 roku. Decyzją z dnia 28 października 2016 roku przyznano odwołującemu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 9 września 2016 roku. Do ustalenia podstawy wymiaru jako najkorzystniejszy wariant przyjęto wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony na podstawie przeciętnej podstawy jej wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z dwudziestu lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, to jest od 1989 do 2001 roku, 2003,2006, od 2008 do 2010,2012,2013. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 40,92 %. W decyzji z dnia 28 października 2016 roku poinformowano ubezpieczonego, że do wyliczenia podstawy wymiaru renty zostało uwzględnione wynagrodzenie minimalne za okres zatrudnienia od 1 stycznia 1999 roku do 30 czerwca 2011 roku w Urzędzie Dozoru Technicznego w W., oraz że istnieje możliwość przeliczenia podstawy wymiaru renty po przedłożeniu zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za w/w. okres.

W dniu 14 grudnia 2016 roku wpłynęło do organu rentowego pismo z dnia 12 grudnia o ponowne ustalenie wysokości świadczenia przez obliczenie jego wysokości dziesięciu kolejnych lat kalendarzowych to jest od 2002 do 2011 roku.

W dniu 21 grudnia 2016 roku poinformowano odwołującego ponownie jakie dokumenty należy przedłożyć celem przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia . Zaświadczenie takie wpłynęło w dniu 6 lutego 2017 roku. Zostało ono wystawione w dniu 26 stycznia 2017 roku Wobec powyższego decyzją z dnia 28 lutego 2017 roku ponownie ustalono wysokość renty poprzez przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia poczynając od 1 lutego 2017 roku, to jest od miesiąca w którym zgłoszono wniosek. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto jako najkorzystniejszy wariant przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z dziesięciu lat kalendarzowych to jest od 1997 do 2006 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 275,62 % i został ograniczony do 250 %.

Zdaniem organu rentowego przyznanie niższego świadczenia nie było następstwem błędu organu rentowego , a zatem brak podstaw do wypłaty podwyższonej renty od 9 września 2016 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 9 września 2016 roku do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wpłynął w dniu J. S. o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Z informacji dotyczącej okresów składkowych i nieskładkowy wynikało że ubezpieczony był (...) Politechniki (...) od 1 października 1984 roku do jej 11 października 1989 roku. Od 6 lutego 1989 do 2 lutego 1990 roku był pracownikiem Instytutu Spawalnictwa, od 2 stycznia 1991 roku do 30 czerwca 2011 roku pracował w Urzędzie Dozoru Technicznego w W.. Od 1 lipca 2011 roku był pracownikiem Akademii (...). Do wniosku o prawo do załączył m.in. zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu obejmujące okres od 2011 do 2016 roku. Innych dowodów zarobkowych ubezpieczony nie załączył . Dnia 4 października 2016 roku ubezpieczony został zaliczony do osób całkowicie niezdolnych do pracy.

Decyzją z dnia 28 października 2016 roku przyznano mu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 9 września 2016 roku. Renta wyniosła 2863 zł. Brutto, a do ustalenia podstawy wymiaru renty przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z dwudziestu lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1989 do 2013 roku. Ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 140,92 %. Organ rentowy decyzji zaznaczył, że do wyliczenia podstawy wymiaru renty uwzględniono wynagrodzenie minimalne za okres zatrudnienia od 1 stycznia 1999 roku do 30 czerwca 2011 roku w Urzędzie Dozoru Technicznego w W.. Łącznie z decyzją wysłano informacje o obliczeniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury . Od decyzji tej nie zostało wniesione odwołanie. Z treści wynikało, że jest to decyzja ustalająca zaliczkowo wysokość świadczenia.

Ostateczną decyzję ustalającą wysokość świadczenia wydano w dniu 23 listopada 2016 roku. Wysokość renty nie uległa zmianie. Od tej decyzji ubezpieczony wniósł odwołanie domagając się ponownego ustalenia wysokości świadczenia poprzez obliczenie jego wysokości z dziesięciu lat kalendarzowych, to jest od 2002 do 2011 roku. Do wniosku załączył wyliczenie dochodu stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z lat od 1999 do 2011. Wysokość postawy wymiaru składek ubezpieczony ustalił na podstawie druków (...). Był przekonany, że organ rentowy dysponując tymi danymi samodzielnie ustali podstawę wymiaru składek, poczynając od 1999 roku. Pismo, stanowiące, zdaniem Sądu odwołanie od decyzji z dnia 23 listopada 2016 roku, wpłynęło do organu rentowego w dniu 14 grudnia 2016 roku. Organ rentowy poinformował ubezpieczonego, że podstawa wymiaru renty zostanie przeliczona w po przedłożeniu zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za okres zatrudnienia od 1 stycznia 1999 roku do 30 czerwca 2011 roku w Urzędzie Dozoru Technicznego. Brakujące zaświadczenie zostało złożone 6 lutego 2017 roku. Decyzją z dnia 28 lutego 2017 roku dokonano przeliczenia renty, która wyniosła od 1 marca 2017 roku (...). Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru został ograniczony do 250% procent. Najkorzystniejszy okazało się sposób wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru dziesięciu kolejnych lat kalendarzowych to jest od 1997 do 2006 roku.

Dnia 8 marca 2017 roku ubezpieczony złożył odwołanie od decyzji domagając się nadpłaty renty od miesiąca w którym złożono wniosek.

Za datę złożenia wniosku o przeliczenie świadczenia organ rentowy przyjął miesiąc, w którym wpłynęło zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu osiągniętym w Urzędzie Dozoru Technicznego. W aktach kapitału początkowego znajdowały się zaświadczenia o wysokości zarobków od 1989 do 1998 roku. Stan faktyczny jest bezsporny i wynika z akt organ rentowego.

Sąd zważył następuje

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie. W decyzji o przyznaniu renty z dnia 28 października 2016 roku organ rentowym poinformował ubezpieczonego, że do wyliczenia podstawy wymiaru renty za okres od 1999 roku do 30 czerwca 2011 roku przyjęto minimalne wynagrodzenie, a ponowne ustalenie podstawy wymiaru będzie możliwe po przedłożeniu zaświadczenia o wynagrodzeniu za ten okres. Nadto organ rentowy wskazał że nie może ostatecznie ustalić wysokości renty z uwagi na prowadzone postępowanie wyjaśniające z Niepublicznym Przedszkolem Akademia (...) w G. w sprawie wysokości wynagrodzenia w latach 2011, 2014, 2015 i po wyjaśnieniu tych okoliczności wyda ostateczną decyzję. Była więc to decyzja wydana na podstawie art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z ZUS.

Ostateczną decyzją była decyzja z dnia 23 listopada 2016 roku, którą ubezpieczony zaskarżył w ustawowym terminie wnosząc w dniu 14 grudnia 2016 roku pismo o ponowne ustalenie wysokości świadczenia poprzez obliczenie w wpw z dziesięciu lat kalendarzowych od roku 2002 do 2011. Nie załączył druku RP 7 obejmującego ten okres, lecz sporządzone przez siebie wyliczenie wynagrodzenia osiągniętego w tym okresie w oparciu o posiadane z ZUS druki (...).

W odpowiedzi na to pismo organ rentowy w grudniu 2016 roku pouczył ubezpieczonego, że podstawą przeliczenia renty może być wyłącznie zaświadczenie zakładu pracy wystawione wg wzoru ustalonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych albo legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca wpisy dotyczące okresu zatrudnienia i wysokość osiągniętych zarobków. Stosowne zaświadczenie zostało złożone w organie rentowym w dniu 6 lutego 2017 roku. Zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu zostało sporządzone przez byłego pracodawcę w dniu 26 stycznia 2017 roku. Zdaniem Sądu do dnia dzisiejszego decyzja z dnia 23 listopada 2016 roku nie uprawomocniła się. Pismu z dnia 14 grudnia 2016 roku organ rentowy nadał bieg udzielając odpowiedzi dnia 21 grudnia 2016 roku. Przesyłka została wysłana w dniu 22 grudnia 2016 roku. Nie określił terminu do wykonania zobowiązania. Po otrzymaniu tego pisma ubezpieczony czynił starania u byłego pracodawcy o wydanie zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu i druk RP-7 sporządzony został przez pracodawcę w styczniu 2017 r.

ZUS wydając decyzję z dnia 28 lutego 2017 roku nadal rozpoznawał wniosek o prawo do renty złożony przez ubezpieczonego we wrześniu 2016 roku. Pismo z dnia 14 grudnia 2016 roku należało potraktować jako odwołanie

w od decyzji z dnia 23 z listopada 2016 roku. którą to decyzją przeliczono rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 9 września 2016 roku. Organ rentowy błędnie przyjął że przesłanie druku zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu w dniu 6 lutego 2017 roku stanowiło nowy wniosek o przeliczenie renty.

W niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z dyspozycją art. 133 ustawy w o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ nie zgłoszono wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Organ rentowy rozpoznał wniosek z prawo do prawo do renty i ustalenie wysokości zgłoszony we wrześniu 2016 roku , a więc zastosowanie miał art. 118 ust. 1 ustawy emerytalno – rentowej.

Zaskarżoną decyzje zmieniono na podstawie art. 47714 § 2 k.p.c.

(-) SSO Teresa Kalinka